

gegeven!" — „Ja maar, het is alles om Jezus' wil!" klinkt het antwoord, „het is alles, opdat het leven van Jezus in mijn sterfelijk vleesch openbaar zou worden. Zijn liefde is mij oneindig meer dan al wat ik om Zijntwil missen moet. In Hem heb ik een schat voor mijn hart gevonden; ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken. En ik weet, dat Hij, die den Heere Jezus heeft opgewekt, ook mij, door Jezus, zal opwekken, opdat ik eeuwig met Hem verenigd zij!"

Wat dunkt u van den Christus? Geloofst gij, dat Hij is de Zoon van God, de Zoon des menschen? Geloofst gij, dat Hij de eenige Zaligmaker is, op Wien men bouwen kan in leven en in sterven? Wat méér zegt: Geloofst gij in Hem? Kunt gij zeggen, dat Hij uw Heiland is? Alles hangt voor u af van uw antwoord op de vraag, die wij hebben overdacht. Aan de ééne zijde, het vreeselijke lot van den Christus-verwerper, vreeselijker dan onze arme woorden het kunnen beschrijven; aan de andere zijde, vrede met God, een vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, de belofte van het tegenwoordige en het toekomstige leven, een heden vol innerlijk geluk, en een eeuwigheid van eeuwig leven in al de vreugden des hemels, verenigd met den heerlijken Persoon van Christus.

J. N. V.

Nagel is een vaste plaats.

Jes. 22 : 23. En Ik zal hem als een nagel inslaan in een vaste plaats; en hij zal wezen tot een stoel der eere voor het huis zijns vaders.

De muren van de Oostersche huizen zijn aan de binnenzijde niet beplakt met behangselpapier, zooals de onze. In de eenvoudige woningen blijven de muren onbekleed, in de huizen der rijken behangt men de wanden met tapijten en kleeden. Om dat bekleeden mogelijk te maken, worden in den muur groote nagels geslagen, die tevens moeten dienen om aan het gebouw stevigheid te geven. Een reiziger in het Oosten (Chardin) geeft daarvan het volgende verslag:

„Men drijft niet met een hamer de nagels in, die in een muur in het Oosten geslagen worden; want zoo de muur van tegelen is, is hij daartoe te hard; of zoo hij van leem is, te broos; maar zij bevestigen die onder het bouwen in het metselwerk. Het zijn groote nagels, met vierkante koppen, als een dobbelsteen, en goed gemaakt; de einden er van zijn gebogen, zoodat zij als het ware krammen zijn. Gewoonlijk plaatst men ze bij de vensters en de deuren, teneinde er, desverkiezende, sluiers en gordijnen aan te kunnen hangen.”

Als zoo'n nagel, die dient om stevigheid en sieraad te geven, zoo zou de Heere Eljakim, den zoon van Hilkia, doen zijn tot een stoel der eer voor het huis zijns vaders.

s.

GELOOFSTRUSTOUWEN

Vraag niet wat zal de toekomst brengen
Zie, wat u God in 't leven geeft;
Hij weet 't voor ieder zoo te mengen,
dat elk 't hem passend aandeel heeft
in vreugd en leed in voor en tegen;
leer dan in alles Godes wegen
te zien, waar Hij u veilig leidt,
voor 't Hemellevens toebereidt.

H. W. A.

DE NIEUWE DAG

L. PENNING

Verhaal uit de dagen der
Hongaarsche Commune

28)

Nadruk verboden

„Kom, Piroska,” zei Julius; „laten we naar huis gaan! Je trekt het je toch niet aan, wat die militairen zeggen? Hun zenuwen zijn overstuurd; dat begrijp je wel. Het zal nog een poosje aanloopen, voordat ze weer geregeld kunnen denken.”

Julius zeide het, en daarom zou het wel zoo zijn. Bij die aanranding op den eenzamen weg in den vroege avond was haar een oogenblik als een bliksemstraal de vraag door de ziel gegaan, of die ongelukkige officier met het houten been geen gelijk had kunnen hebben, en hier in de wachtkamer van het station had haar diezelfde vraag bestormd, maar de aarzeling, de weifeling, was voorbij. Zij was een eenvoudig meisje, uit een burgerkring, die met Gods hulp en noesten, vlijtigen arbeid er bovenop was gekomen, maar haar horizon was beperkt.

Daarom verheugde zij zich in Julius' bezit, want hij zou haar gids, haar trouwe leidsman zijn. Hij kende geen weifeling, geen aarzeling; altoos had hij een vast standpunt, waarvan hij zich niet liet verdringen, en haar vader en Stephan, al maakten zij soms tegenwerpingen, eindigden toch gemeenlijk, met hem gelijk te geven.

Piroska voelde zich innig gelukkig.

„Ik breng je thuis,” zeide Julius.

En toen ze den eenzamen weg weer hadden bereikt, vroeg hij haar, of ze nu geen angst kende.

„O neen,” was haar antwoord, „als gij bij me zijt, dan durf ik de heele wereld wel trotseeren.”

„En als ik je nu eens in den steek liet en terugkeerde?”

„Dat kun je niet.”

„Waarom niet?”

„Omdat ik je hart bezit.”

Hij ontroerde van die groote liefde, en teeder kuste hij de oogen, die zoo vol vertrouwen tot hem opzagen.

Vrouw Kovacz had zich reeds bezorgd gemaakt, omdat Piroska zoo lang weg bleef; twee keeren had zij reeds aan de buitendeur staan luisteren, en nu stond zij er voor den derden keer, toen Bundi tegen haar opsprong, en in de verte vroolijk gelach werd gehoord.

„Moeder staat reeds op den uitkijk,” zeide het meisje; „kom, mijn schat, en laten we doorloopen!”

Vredig viel het schijnsel der lamp op den verdorven tuin, en Elizabeth slaakte een zucht van verlichting.

„Wat is dat wegblijven, kind!” zeide ze; „ik maakte mij al ongerust.”

„Als Julius bij mij is, behoeft u niet ongerust te zijn,” antwoordde Piroska, en toen Moeder nog iets wilde zeggen, sloot het meisje haar den mond met een kus.

XI. Verrassende Wending.

De herfst kwam en ging. De sneeuw dwarrelde neer, en de winterstormen gierden over de Hongaarsche vlakten en bergen. Het volk werd geteisterd door honger en koude als nooit te voren, en de pers ging voort, om lofliederen te zingen ter eere van de revolutie.

„Maar dat helpt ons niet,” zeide Julius. „We moeten vooruit; er kan eerst ware bloei en welvaart komen, als de Commune wordt geproclameerd.”